

ה"ט 45198/01/23 - נינט כרמית אסולין נגד לילך אדרי

בית משפט השלום בעכו

ה"ט 45198-01-23 אסולין נ' אדר

תיק חיצוני:

בפני כב' השופטת אביגיל זכריה, סגנית הנשיאה
המבקשת

נינט כרמית אסולין

נגד

לילך אדרי

המשיבה

החלטה

בפניי בבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת.

במועד הגשת הבקשה לא ניתן צו במעמד צד אחד והיום התקיים בפניי דיון במעמד שני הצדדים.

המבקשת בבקשתה מיום 18/1/23 טענה כי המשיבה עוקבת אחריה, מטרידה אותה וגורמת לבתה הקטינה התקפי חרדות בגין נזקקה לטיפול רפואי.

עוד טענה כי בין הצדדים התנהל הליך קודם לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת אשר התברר בפני כב' השופט כהן בבית משפט השלום בקריות שפרוטוקול הדיון שהתנהל בעניינו צורף לבקשה (ה"ט 41232-11-22, להלן - ההליך הקודם).

במעמד הדיון במעמד צד אחד הציגה המבקשת את פסק הדין מיום 27/11/22 אשר ניתן בהליך הקודם לפיו בבקשתה נדחתה.

במעמד הדיון במעמד צד אחד הוסבר למבקשת כי כל הטיעונים אשר נדונו בפני כב' השופט כהן והוכרעו על ידו, לא יוכלו לשמש בסיס לבקשה החדשה.

נוכח הערה זו ובדיון היום המבקשת צמצמה טענותיה לאירועים שהתרחשו לאחר מכן וטענה כי פינתה את הדירה חלקית וכי יש לה חפצים נוספים שעליה להוציא וכי עליה לעשות כן בנוכחות בתה. נוכח טענותיה באשר למצבה של בתה, שלדבריה חוששת מהמשיבה, היא עותרת למתן צו למניעת הטרדה מאיימת שציינה כי יוכל להיות הדדי.

המשיבה הגישה באמצעות בא כוחה תשובה ותצהיר בו עתרה לדחות את הבקשה ולחייב את המבקשת בהוצאות. המשיבה טוענת כי המבקשת היא הגורם המטריד וכי המבקשת פונתה מדירת הורי המשיבה על ידי משטרת ישראל ביום 12/1/23 תוך שהיא מותירה שם את כלבתה דבר שגרר את הורי המשיבה להוצאות נוספות.

המשיבה טוענת כי אין כל בסיס לבקשה למניעת הטרדה מאיימת מאחר ולא הייתה כל הטרדה מצידה אלא ההיפך הוא

עמוד 1

הנכון. עוד נטען כי השימוש בכלי של צו למניעת הטרדה מאיימת בנסיבות אלה, ובפעם השנייה, מהווה שימוש לרעה המצדיק חיוב בהוצאות משמעותיות.

עוד ציינה המשיבה כי בית המשפט מתבקש ליתן צו כנגד המבקשת ואולם בדיון היום ציינתי כי בקשה כאמור לא הוגשה על ידי המשיבה בהליך מתאים. כמו כן הועלתה עתירה להפניית המבקשת לבדיקה נוכח התנהלותה והטענות המועלות על ידה.

פרט לצדדים לבקשה לא הובאו עדים או ראיות נוספות.

לאחר שעיינתי בבקשה על נספחיה ובתגובה על נספחיה, ושמעתי טענות הצדדים, נחה דעתי כי דין הבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת - להידחות.

להלן הנימוקים.

חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב 2001 - המסגרת המשפטית

החוק למניעת הטרדה מאיימת נחקק בשנת 2001, מספר שנים לאחר חקיקת חוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"ב - 1991 ובמידה רבה - בעקבותיו. מדברי ההסבר לחוק עולה כי נחקק, בין היתר, עקב צורך להגן מפני הטרדה מאיימת גם כאשר זו אינה במסגרת יחסי משפחה או זוגיות. ברקע עמד הנתון כי האוכלוסייה העיקרית שתידרש לאכיפתו של חוק זה הן נשים המוטרדות על רקע סיומה של מערכת יחסים או סירובן לפתוח במערכת יחסים שכזו עם המטריד.

בפועל, במהלך השנים ממועד חקיקת החוק ועד היום התרחב באופן ניכר השימוש בו.

מהפסיקה הענפה שכבר קיימת ניתן לראות כי הוא הורחב, בין היתר, לסכסוכי שכנים, סכסוכים כספיים שגררו עמם הטרדה מאיימת, איומים כלפי אנשי ציבור ומניעת הפגנות בסמוך לבתיהם הפרטיים וליישומים נוספים.

הטרדה מאיימת מוגדרת בסעיף 2 לחוק באופן הבא :

"הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של אדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו".

פרט להוראה הכללית, החוק מונה שורה של מצבים אשר יכולים להיחשב כהטרדה מאיימת (בעיקר מסוג stalking) ואולם הרשימה אינה מהווה רשימה סגורה ונסיבות כל מקרה ייבחנו לגופן.

הפסיקה פירשה את האמור בסעיף 2 לחוק כדורש התקיימותם של שני יסודות מצטברים: **האחד** - יסוד הפונה לתקופת עבר ודורש התקיימותה של הטרדה מאיימת מסוג כלשהו בעבר; **והשני** - יסוד הצופה פני עתיד. לענין היסוד הצופה פני עתיד מבקש הסעד נדרש להוכיח כי נסיבות המקרה מקימות בסיס סביר להניח כי המטריד יטריד או יאיים שוב ויפגע בשלוות חייו, בפרטיותו, בחירותו או בגופו.

רק התקיימות שני יסודות אלה במצטבר יהיה בה כדי להקים עילה למתן הצו.

צו לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת אינו עניין של מה בכך. מדובר בצו שיש בו כדי לפגוע או לגרוע מזכויות יסוד על כל המשתמע מכך לענין הזהירות שבית המשפט מצווה לנקוט. כב' השופט דנציגר נדרש להיבט המהותי הגלום בצו למניעת הטרדה מאיימת ברע"א 2327/11 פלוני נ' פלוני (פורסם בנבו, החלטה מיום 28.4.11) בקובעו:

"צו מניעת הטרדה מאיימת פוגע בזכויות ואינו עניין דיוני ג דא: צו מניעת הטרדה מאיימת מגביל זכויות יסוד בסיסיות של הפרט כמו חופש התנועה, זכות הקניין, חופש הביטוי, הזכות לחרות ולאוטונומיה".

מן הכלל אל הפרט

מהבקשה ומהטיעונים שנשמעו במעמד הדיון עולה כי בין הצדדים קיים סכסוך מזה זמן מה אשר גורם לעימותים שונים. לסוגיה זו אספקטים נלווים רבים החורגים מהמסגרת הדיונית הנדרשת להליך זה וכבר ציינתי במעמד הדיון כי אין בכוונתי להידרש לכל סוגיית הפינוי ונגזרותיה השונות וכי הליך זה מיועד לבירור טענות להטרדה מאיימת בלבד.

במעמד הדיון הובהר לצדדים כי הליך שעניינו הטרדה מאיימת אינו מיועד ואינו יכול לשמש כר לבירור טענות אחרות של מי מהם וההחלטה בתיק זה תינתן במסגרת הדיונית הרלבנטית ובה בלבד.

לגופו של עניין לא מצאתי כי עלה בידי המבקשת לעמוד בנטל ההוכחה הדרוש לעניין מתן הצו המבוקש בשים לב ליסודות הקבועים לביסוס הצו ואסביר מדוע.

ראשית צוין כי חלק ניכר מטענותיה של המבקשת כפי שהועלו בבקשתה כבר נדונו בפני כב' השופט כהן בהליך הקודם ונדחו על ידו כך שהן לא תוכלנה לשמש בסיס לבקשה שבפניי.

ביחס לנסיבות שאירעו על פי הטענה לאחר מתן אותו פסק דין וככל הנראה על רקע הפינוי המתואר, דוגמת סוגיית הכלבה וכיו"ב הרי שלא מצאתי כי הנסיבות מקימות בסיס לקביעה כי התקיימה **הטרדה מאיימת מצד המשיבה כלפי המבקשת**. גם אם המבקשת נזקקת להיכנס לדירה האמורה, או לבדיקת שעון המים וכיו"ב הרי שהדברים אינם רלבנטיים לצו למניעת הטרדה מאיימת. הקישור שביקשה המבקשת לעשות בין טענותיה למצבה של בתה ובין הצו המבוקש היה נראה בעיניי מלאכותי ולא הונח לו כל בסיס. כל סוגיית החפצים, הכלב וכיו"ב, שאין אני מביעה כל דעה ביחס לטענות שהועלו - צריכה להיפתר בין הצדדים במסגרות הדיוניות המתאימות לכך ולא במסגרת זו.

כמו כן לא ירדתי לסוף דעתה של המבקשת כי היא נדרשת להגיע לדירה בנוכחות בתה לצורך הפינוי בשים לב לכך שמהמסמכים הרפואיים עולה כי מדובר בקטינה בת פחות מ - 10 שנים ולא הובררה הטענה בעניין זה. התרשמתי כי מדובר בקישור מלאכותי שנועד לקשר בין הטענות השונות ואולם כאמור לא מצאתי לו כל בסיס.

פרט לעדות המבקשת בעניין מצבה של הקטינה והקשר בין המשיבה למצב זה, לא הובאה שום ראיה וגם המסמכים הרפואיים אך מציינים כי הדברים נמסרו לגורמים המטפלים **על ידי האם**, דהיינו המבקשת (סיכום ביקור מיום 2/1/23 שורה אחרונה לעמוד הראשון).

לסיכום, ניכר שהיקף המחלוקת הכלול במסגרת הבקשה חורג בהרבה מהנדרש לצורך הליך מסוג זה באופן שעורר תמיהה לגבי התכלית שעמדה בבסיס הגשת ההליך ואסתפק בכך.

יתרה מכך: גם אם הייתי נכונה לקבוע כי האירוע נשוא הבקשה עולה כדי הטרדה מאיימת - נתון שלא מצאתי לקבוע - הרי שמדובר בהטרדה מאיימת שאירעה בעבר.

לא עלה בידי המבקשת לבסס באופן הנדרש את החשש מצד המשיבה כלפי המבקשת או כלפי בתה, או נקיטת אמצעים שיש בהם כדי להוות הטרדה מאיימת כמשמעה בחוק וזאת בייחוד בשים לב **ליסוד הצופה פני עתיד** (השוו בעניין זה: ע"ש (ב"ש) 1506/09 עו"ד מועלם נ' עו"ד גלבע, פורסם בנבו, פסק דין מיום 19/3/09).

המבקשת לא הצביעה על חשש קונקרטי צופה פני עתיד והדברים נותרו כלליים ועמומים וכפי שציינתי כל טענותיה מתייחסות לפעולות שעליה לבצע לטענתה בקשר לפינוי ולא זו המסגרת להורות על כך.

משלא הוגשה בקשה מטעם המשיבה למתן צו כנגד המבקשת הרי שלא מצאתי לדון בסוגיה במסגרת החלטה זו.

בשולי ההחלטה אעיר עוד כי לא מצאתי בסיס בדין להורות על ביצוע הבדיקה כפי שעתרה המשיבה ונראה לי כי הדברים חורגים מהנדרש לצורך הכרעה בהליך מסוג זה ואסתפק בכך.

סוף דבר

הבקשה נדחית.

לעניין ההוצאות - המשיבה עתרה לחייב המבקשת בהוצאות נכבדות נוכח העלויות הנגרמות לה מנקיטת הליכים דוגמת אלה ואחרים.

אזכיר כי פסיקת הוצאות בהליך לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת הינו החריג ומיועד למקרים בהם נראה כי מדובר בבקשה קנטרנית וכו'.

לאחר ששקלתי בדבר, בשים לב לבקשה כפי שהוגשה, לכך שביום 27/11/22 ניתן פסק דין בהליך הקודם על בסיס טענות דומות בעיקרן, לטענות הצדדים בפניי ביחס לאירועים שהתרחשו לאחר פסק הדין הראשון, ובהעדר כל בסיס

להליך לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת ביחס למועד בקשה זו, מצאתי כי זה המקום להורות על פסיקת הוצאות לטובת המשיבה, גם אם בשיעור נמוך.

אשר על כן אני מחייבת את המבקשת לשאת בהוצאות המשיבה בסך כולל, מופחת, של 700 ₪, שישולמו בתוך 30 יום מהיום שאם לא כן יישא הסכום הפרשי הצמדה וריבית כדין מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ז' שבט תשפ"ג, 29 ינואר 2023, בהעדר הצדדים.